

НАЈЧУДНИЈА
КЊИГА НА
СВЕТУ

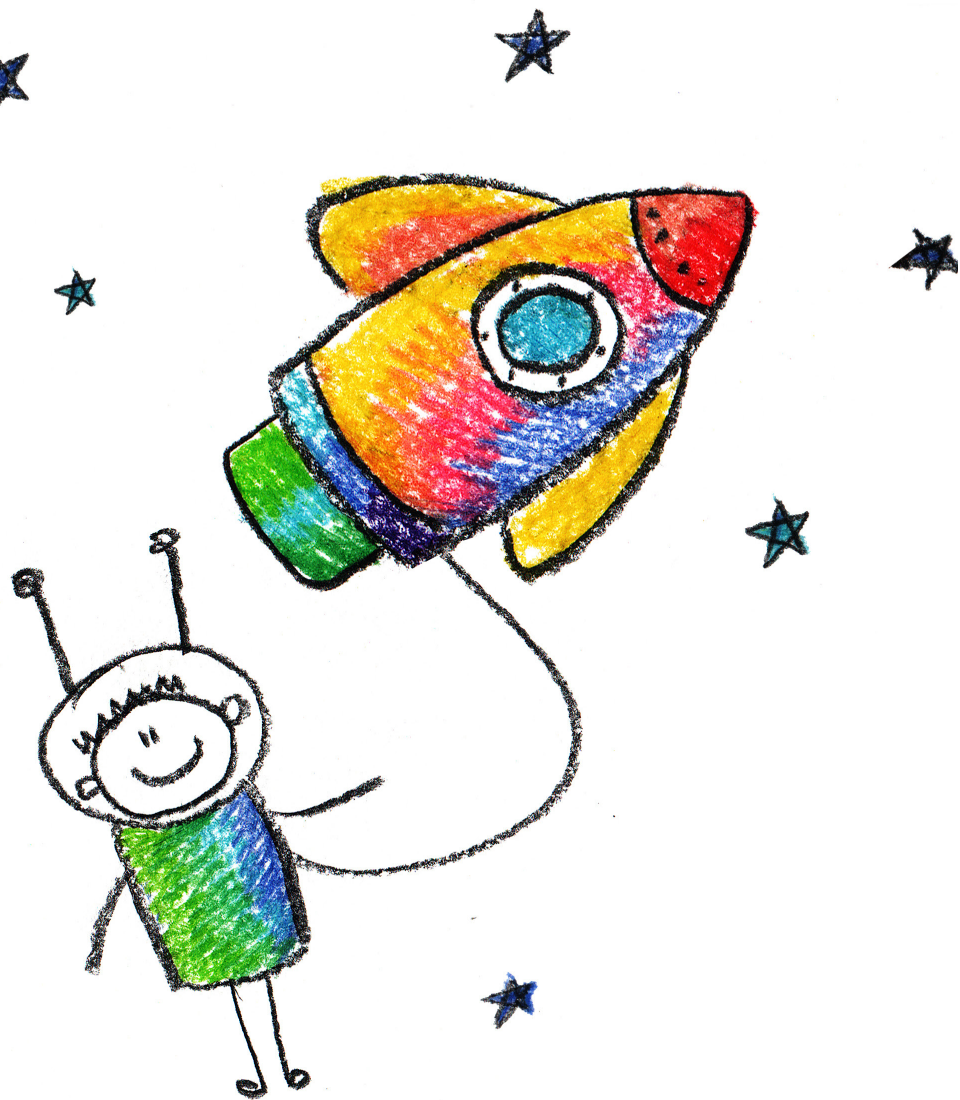
О КОНКУРСУ

Да би подстакла стваралаштво деце, „Лагуна“ је расписала конкурс на тему НАЈЧУДНИЈА КЊИГА НА СВЕТУ за малишане од 7 до 15 година. Конкурс је трајао од 1. марта до 24. априла 2017. године и у редакцију је стигло више од 1300 радова деце из Србије, али и из региона.

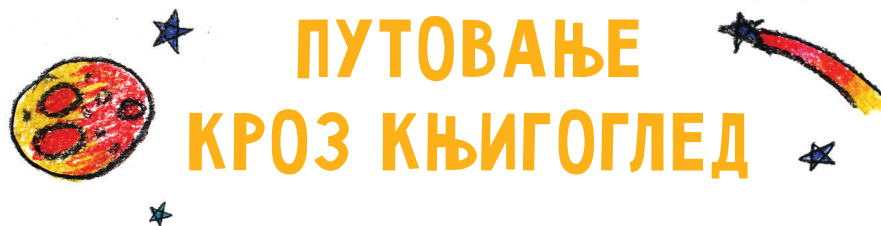
Радове је оцењивао жири у саставу: писац Урош Петровић, песник Бранко Стевановић и уредници у „Лагуни“, Лидија Шијачић и Зоран Пеневски. Жири је одлучио да додели пет награда за ликовне и литерарне радове и једну специјалну награду. Награђени су Никола Михајловски, Теодора

Тонић, Тамара Димић, Дејана Андрић и Јелена Звонар, а специјалну награду добио је Лазар Ивановић.

У овој књизи налазе се радови који најбоље одсликавају како су деца доживела идеју о најчуднијој књизи, оно што су мислила да би могло да се нађе у једном таквом издању или су сама покушала да је створе. Из тог широког спектра, жири је одлучио да се објаве радови који доказују непресушност дечје маште, представљају и кратак пресек имагинације нових генерација, али пре свега – који доносе уживање у уметничким делима младих стваралаца.



Никола Михајловски (10 година)



„...многим Тајнама које је доносио са путовања.“

КРАЈ

Последње речи моје омиљене књиге коју читам већ трећи пут! И опет сам помало тужан јер сам желео још да чујем. Шта се десило са ликовима? Како сада изгледају? После неколико минута зурења у лице књиге, одлучио сам: „Нема везе што је крај, увек могу поново да је прочитам! Наставак ћу сам да смислим (опет!)...“

Кренуо сам ка вратима и тик пре него што сам их отворио, чуо сам неки танани гласић:

„Хеј! Хеј, ти! Куда ти то мислиш да идеш?“

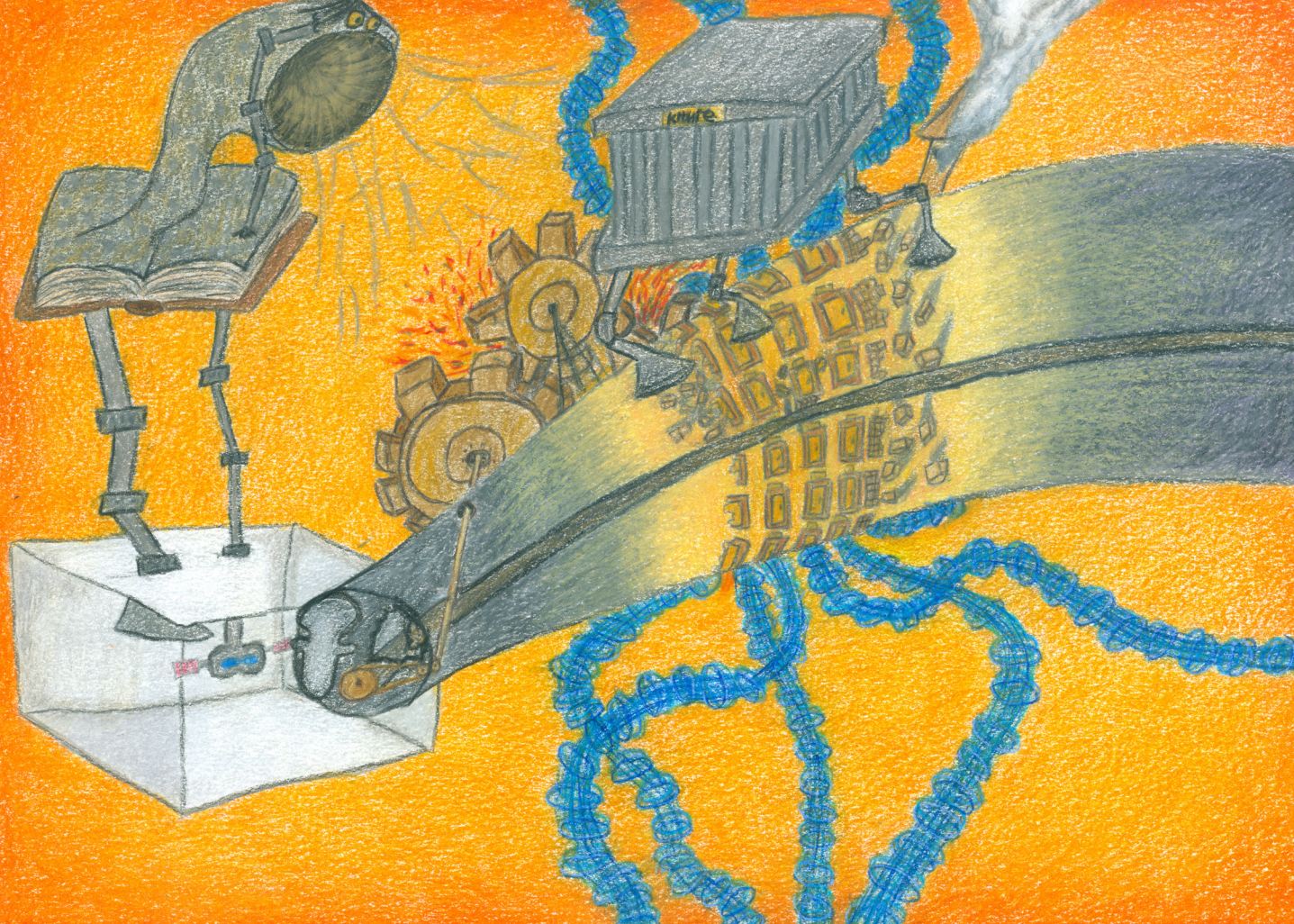
Осврнуо сам се, али тамо никога није било!

„Ма дај, па где ти то гледаш? Овде сам! У књизи! Отвори књигу!“

Помислио сам: „Изгледа да ми се привиђа! Овај трећи пут је био, ипак, превише!“ Отворио сам књигу, али то више нису биле обичне странице. О, не, нису... Биле су направљене од неког црног материјала док су сва слова постала сребрне звездице. Тада се гласић поново јавио:

„Отвори последњу страницу! Последњу! Овде је прилично загушљиво, знаш!“

Отворио сам је... На њој је била некаква рупа! Погледао сам испод књиге. Тамо није било ничега! Вратио сам се на последњу страницу и тек тада приметио да нешто вири поред рупе. Изгледало је као да је страница књиге покривач, а да два сјајна жута



Никола Михајловски
„ПУТОВАЊЕ КРОЗ КЊИГОГЛЕД“

ока вире из тамнине његове унутрашњости. Претпоставио сам да је створ са друге стране очију оно што говори.

„Хајде! Улази унутра већ једном!“, рекао је створ.

Одједном, портал (или рупа, како сам је раније ословио) је почео да се испупчава из књиге, све док није попримио облик огромне сурле. Сурла од папира се нагнула према мени. Прво сам почео да осећам слаб поветарац на лицу, а затим је ветар постајао све јачи и јачи, док ме, на крају, огромна сурла није усисала. Почео сам да се спуштам низ неку врсту душника. Са свих страна су се појављивале слике свега што сам икада прочитао, чак и математички задаци! Паданье је престало када више није било ничег да се прикаже. Сада сам лагано лебдео, све док нисам додирнуо ногама земљу. Био сам у некаквој соби коју је немогуће описати јер је било превише мрачно да бих могао да видим зидове. Испред мене се налазио чудан а мени ипак тако познат створ, који је гледао кроз неку врсту перископа. Када се коначно показао, могао сам добро да видим његово плавичасто, светлуцаво тело. Биће саздано од светлости! Знао сам ко је он!

„Знао сам да си то ти! Знао сам!“, узвикнуо сам.

Створење одговори:

„Чему толика радост? Па, није баш да се први пут срећемо! Додуше, не овако... Узгред, следећи пут кад будеш смишљао наставак, желим да имам више од две реченице, знаш? Али нисам те због тога позвао овде. Представљам ти тунел звани ТУПУСВЕДИВРАКОВОДУКЊИГ!“

Покушао сам да поновим, али мој језик није био довољно савитљив да изговори нешто слично. Зато сам само питао:

„Шта ти је сад па то?“

Светлашце рече:

„Значење ћеш открити тек када завршимо наше путовање. А до тада, можеш га звати КЊИГОГЛЕД! Крећемо!“

На зиду собе су се одједном појавили отвори који имају облик нас двојице, налик на наше сенке. Када смо прошли кроз њих, нашли смо се у неком сићушном тунелу по којем скоро да није могло да се хода, али сам приметио да сваким кораком простор почиње да се шири, уз истовремене чудне звуке окретања некаквих зупчаника. Мој пријатељ рече:

„Хајде, брже мало, зар желиш да заувек остане овако мали?“

Почео сам да ходам брже, све док тунел није постао довољно велик да сам могао да трчим. Књигоглед се проширио на све стране тако да смо сада ходали по некаквом

дугачком ваљку, који се простирао кроз центар тунела, чије зидове и под више нисам могао да видим. Одједном је настала тишина. Као да је читав механизам стао. Са свих страна, из чудних цеви којих досад нисам ни био свестан, почело је да излази на хиљаде књига. Неке од њих су, уз златну светлост, на зидовима формирале магична врата. Како сам се кретао тако су се магична врата иза мене распадала и поново претварала у књиге, које су опет прелетале испред мене стварајући нова. Одређени број књига је све време лебдео изнад нас, правећи некакав облак (књигоблак, рекао бих). Питао сам светлашце:

„Чему оне служе?“

Засветлуцао је јаче:

„Пробај да приђеш неким вратима, па ћеш сазнати!“

То је било лако рећи, али како да дођем до њих? Врата су се налазила и на поду и на плафону! Решио сам да кренем према онима на дну. Изгледало ми је као да тунел ротира у супротном смеру од оног којим се ја крећем. Када сам стигао до жељених врата, из мог угла гледања, стајао сам сасвим нормално. Тек кад сам погледао у светлећег пријатеља, схватио сам да висим наглавачке! Књигоглед је имао сопствену гравитацију! Како сам искорачио тако се књигоблак

спустио до мојих ногу и претворио се у степениште, које је водило до изабраних врата. Попео сам се. Врата су била од мени непознатог материјала и личила на некакву затворену књигу. У горњем делу је било нешто налик на стаклено окно на којем је стајао натпис, сачињен од златних слова. Испод тога је била илустрација коју до тада никада нисам видео. Пружио сам руку ка кваки, међутим, мој светлећи пријатељ ме је зауставио:

„Чекај, немој још да улазиш, нисам ти све објаснио!“

Иако ме је светлост ових врата привлачила, послушао сам га и вратио се до њега. Питао сам га шта је са друге стране.

Створење је одговорило:

„Свака врата Књигогледа воде у посебну димензију – димензију књига која се ствара твојим уласком и нестаје када изађеш из ње. Зато сам тунелу дао име ТУПУСВЕДИВРАКОВОДУКЊИГ – Тунел Пун Светлећих Димензионалних Врата Која Воде У Књиге! На вратима пише назив књиге, а испод је слика која представља нешто из садржаја. Можеш ући у коју год пожелиш, а у тунел се враћаш када се заврши авантура. У Књигоглед улазиш ако желиш да учествујеш у догађајима из књиге коју читаш, или си прочитао. Довољно је

да гласно изговориш последњу реченицу те књиге и, наравно, да верујеш у чуда!”

Питао сам:

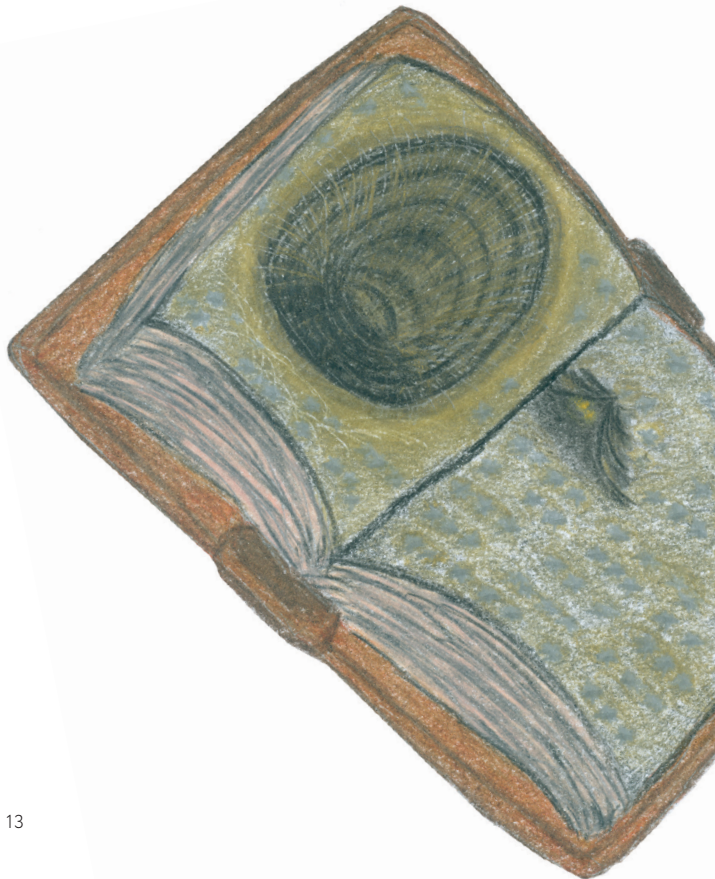
„Шта ако пожелим да се вратим у свој свет?”

„У свој свет се враћаш тако што изговориш ону исту реченицу коју користиш за улазак у тунел – само уназад! А сада, хајде да то увежбамо!”

Почео сам, уз његову помоћ, да изговарам реченицу и осетио како ме поново сурла

увлачи у себе. Док сам летео уназад, видео сам свог пријатеља како пролази кроз једна врата и стапа се са њиховом светлошћу...

Свако може пронаћи свој КЊИГОГЛЕД. А када га нађете, слободно уђите, отворите што више врата! Сарадите нова ако можете! Само пазите, врата морају бити изграђена од најфиније изрезбареног дрвета маште, кваке и шарке од најчистије инспирације, а окна на вратима од најуглачаније забаве и најсјајније авантуре! Срећно!





ТЕОДОРА ТОНИЋ (7 ГОДИНА)

НАЈЧУДНИЈА КЊИГА НА СВЕТУ

Била једна беба књига која је била мала и веома усамљена. Највећа жеља била јој је да порасте и зато је почела да прича деци приче. Што је више причала, више је расла. Тако је једног дана деци испричала причу о људомачкосиренама...

„Људомачкосирене су имале тело жене, главу мачке, уместо ногу имале су реп сирене, а уместо дланова, шапице. Таквих створења је било четири. Једна од њих се звала Јана. Јана је била веома тужна зато што није само жена, само мачка или само сирена. Једног дана чула је за Бумбалагу, вештицу која је чинила најлуђе ствари и пожелела је да је пронађе. Кренула је на путовање реком које је трајало двадесет дана и двадесет ноћи. Док је плувала, из-

ненада је наишла на два велика водопада. Десно је био водопад ужаса који је био црвене боје, а лево водопад чуда који је био плаве боје. Морала је да изабере једног од њих. Изабрала је водопад чуда зато што ју је црвена боја водопада ужаса плашила. Када је прошла кроз водопад чуда, видела је да се ту дешавају чудне ствари: рибе су лете-ле, птице су пливале, ајкуле су ходале, ракови су плесали, а делфини причали. Јана је упитала делфина да ли зна где се налази Бумбалагу. Рекао јој је да се налази на крају реке чуда и да ће то место лако препознати зато што је тамо веома мрачно. Казао јој је да су се тамо упутила и четири људомачкосиренца, који је такође траже.

Када је Јана допливала до пећине Бум



балагу, ушла је унутра. Прошла је кроз велики мрачан ходник на чијем се крају налазила велика просторија. Када је угледала Бумбалагу, изненадила се колико је лепа. Имала је дугу црну косу, крупне црне очи, црну хаћину и црне ципеле. Била је у друштву људомачкосиренаца, који су дошли код ње због истог проблема као и Јана. Када су се видели, схватили су да су савршени такви какви јесу и заједно су кренули са Јаном код њених другарица. Када су се коначно срели, заљубили су се и живели срећно до краја живота.“

Док је беба књига причала причу, деца су је пажљиво слушала. Толико им се свидела ова прича да су долазила сваки дан како би чула још занимљивих прича. Беба књига је била одушевљена. И више никада није била тужна и усамљена. Како је време пролазило, она је коначно порасла и испунила свој сан, али никада није заборавила ко јој је помогао у томе.



ДЕЈАНА АНДРИЋ
(V РАЗРЕД)

ПРИЧА О КЊИЗИ ИЗ КОЈЕ СУ РЕЧИ БЕЖАЛЕ

Ово је занимљива прича о књизи из које су речи бежале. Толико су се удаљавале једне од других па и од с а м и х с е б е, а онда збијале мимосвих правила писања и граматике да се дешавало да у тој игри удаљавања и збијања испадну са папира.

Једна
РЕЧ

се љутила на остатак реченице,

а остатак реченице је прескакао

пасусе

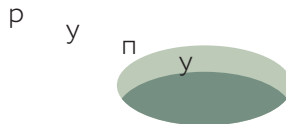
параграфе

одељке

колоне

з, а, п, е, т, е

и завршавао се издуженом тачком у коју је цела књига упала као у



МУХАМЕД ДУРАКОВИЋ (10 ГОДИНА)

ПАТУЉАК И ЧАРОВНА КЊИГА



Сви су се смијали мојим ципелама. Биле су веома смијешне, са дебелим ђоном и великом рупом на још већеш прсту. До подне су ружичасте, а послије подне румене. Вјеровали или не, могле су ме одвести на крај свијета и вратити преко друге планете у мој дом. Али никоме нисам рекао одакле ми те ципеле. Само ћу вама открити ту тајну.

Тихе звјездане ноћи у омиљеној ружичасти мами излежавао се патуљак и чачкао носити. Да, баш патуљак. Нисам ни је вјеровао да је то стварност. Дуго сам трљао очи и оно, стварно, преда мном – патуљак. Кад ме је угледао, праснуо је у смијех, ругао се мојој разбарушеној коси. А ја, сав љутит, вратио сам се у постељу. Само што сам затворио очи, патуљак се ушуњао у моју

собу. Скинуо је своје ципеле и поклонио их мени. Дуго смо чаврљали и он ме онако мудро испитивао о мојим другарима и нашим жељама. Одједном се ушутио, нагнуо и шапнуо ми:

„Знаш, ти си посебан дјечак, одабран да има своју звијезду по рођењу. Неко је одредио да си посебан јер си племенит. Твоја племенитост је толика да се пореди са звијездама и зато си је сигурно и добио. Ено, погледај! Тамо код самог мјесеца. Видиш ли?“

Упирао је прстом у једну звијезду, која је својим сјајним погледом одасипала далеко од себе свјетлуцаве стрелице. Била је прекрасна.

„Сад си збуњен, видим, али то је праведно.“

Настала је тишина, а патуљак се изгубио из собе да ни сâм не знам како. Опет сам био збуњен и разочаран због његовог одласка. Узео сам чизме и у њима нашао неку књигу. Отворио сам прву страницу и на њој је писало:

„Знаш, ти си храбар дјечак, неко треба твоју помоћ. На једном далеком мору дјечак твојих година, коврцаве косе боје златног класја, нашао се у опасности. Он и његови измучени родитељи неће дуго издржати. Ти их мораш спасити. Ако не стигнеш на вријеме, потопиће их велики талас.“

Не двоумећи се, скочио сам из кревета и навукао ципеле које ми је поклонио патуљак. Кренуо сам преко високих планина, мрачних шума, поред слонова и лавова, и тако тумарајући, наједном угледао плаво море. Без размишљања сам потрчао по немирним таласима. Дрвена барка се почела пунити водом. Изнемогли дјечак је јецао у родитељском загрљају. Снажно сам зграбио барку, крупним корацима кренуо ка обали и за длаку смо избјегли велики талас који је носио све пред собом. Сретни родитељи су ме грлили и захваљивали ми.

Необични доживљај ме збунио, пожурио сам кући. Ту ме је дочекао патуљак, дивећи се мојој храбрости. Постали смо нераздвојни пријатељи. Сваке треће ноћи у

књизи би се исписала нова страница са новом тужном причом, коју бих похитао да претворим у срећну. Највише сам се обрадовао кад сам спасио Дјевојчицу са шибицама и довео је код нас кући. Моја мама ју је прихватила као рођено дијете и сад ми је сестра.

Дани су пролазили и ја сам већ израстао у великог дјечака. Мој мали пријатељ је то примјетио. Његове посјете су биле све рјеђе и као да је одустао од мене, престао је долазити. Често бих се сјећао нашег првог сусрета и његових ријечи. Осјећао сам да ће ми се поново јавити, није могао отићи само тако без поздрава. Претражио сам своју собу и угледао у старим ципелама нашу књигу. Те ципеле нисам носио више јер ме било стид другова. На новој страници послије толико времена је писала само једна ријеч: НАСТАВИ! Све сам разумио, морао сам наставити помагати људима, ширити његову мисију.

Искрено се надам да ће опет доћи једне звјездане ноћи кад га будем најмање очекивао.



ЛАЗАР ИВАНОВИЋ
(VIII РАЗРЕД)

Što savi
koristi
za napad i odbranu



Inteligentna bića
oni samo pogori
da čez pročitati
da pomogneš zmajevu
Noćni soko
Visina: 7m
Širina: 1m
Raspon krila: 12m
Omiljeno jelo: Divlja svinja
Stanište: Maglovita kotlina
Noćni soko je veliki zmajev
divlje svinje. Aktivna je noću
skriva po pećinama. Maglo

Nebesko ostrvo

Ostrvo smrti

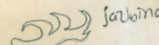


Maglovita kotlina



Kipuća kaldra

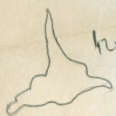
Kameleomava jarčina



Ostrvo zmajeva



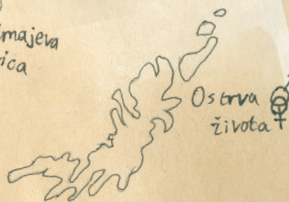
Berk



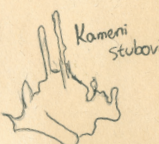
Kvirči rog



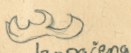
Zmajeva irica



Ostrva života



Kameni stubovi



Kamenjena

~ Vatreni crv

Visina: 2cm

Širina: 1cm

Raspon krila: 5cm

Omiljeno jelo: Lišće

Stanište: Svuda

Vatreni crvi su najmanji zmajevi koji žive u kolonijama od 1000 do 10000 jedinki. Svuda prave svoju kraljicu.

~ Kraljica vatrenih crva

Visina: 10m

Širina: 2m

Raspon krila: 15m

Omiljeno jelo: ???

Stanište: Ana svakom ostrvu

Kraljica je majka kolonije vatrenih crva i brine o svojim mladima. Retko napušta košnicu (pećinu). Pije veliku količinu žužog plamena temperature do 500°C.

~ Gročtalo

Visina: 0,7m

Širina: 1m

Raspon krila: 2m

Omiljeno jelo: Peščani kamen

Stanište: Zmajeva irica, ostrvo pustinja

Gročtalo je vrlo krupno i od 2000...

...u obice, da terorizuju sela,
i stovu, ali oni su drugačiji. Oni su
a. Bore se za opstanak. A u blizini...
šavaju stvar. Nadam se, čitače,
moj dnevnik i naučici kako
pajcima.

u plavu vodu

aj koji lovi
u, a danju se
tihača.



Smiljeno jelo: Glodari
Seanišće: Maglovita kotlina
Maglovita kotlina
10 do čak 50 zmajeva. Stupljaju sjajne predmete i
ad njih prave gnezda. Žive u pećinama i slaju se
sa Nočnim Sokolovima. *Piju mogu
u Skaldron
Visina: 6m
Širina: 4,5m
Raspon krila: 10m
Omiljeno jelo: Jegulje
Seanišće: Kipuća kaldra
Skaldron je zmaj koji preživljava u vodi.
Njegova koda mora uvek biti hidrirana inače će se
osušiti i umreti. Vrlo su teritorijalni i branite svoje po
svaku cenu. *Piju pravaču vodu od 200°C



Vrlo su mali zmajevi koji vole da se
igraju. Imaju prirodnog neprijatelja. Maglovitaka
i simbiotnog prijatelja Noćnog vjasa. Pale male
plamenove temperature do 50°C.

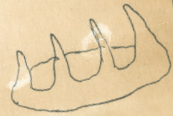


dimenzije sa vjaskim už
i prate svog rodu, belog



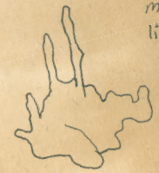
- Maglovita kotlina

je dom nekoliko vrsta
životinja. Na njemu
prevladava magla, voo
i Maglovitkoži.



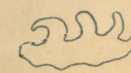
- Kameni stubovi

su dom životinja koje
mogu da prežive na
liticama i velikim
nagibima. Smatra se
da se tu nalaze
Zaptajuća i Vrištajuća
Smrt. Inako to ih je
video završio je....



- Kameleonova jarkina

je mesto na kom žive
Promenljiva krila. Oni
menjaju boju svog tela
u boju ostrva.



- Kipuća kaldra

su skup 3 ostrva oko
kajih se nalazi najtopliji
deo okeana. Samo nekoliko
zmajeva može tu da preživi.



~ Smrtonosna strelica

Visina: 2,3m
Širina: 98m
Raspon krila: 3,5m
Omiljeno jelo: Pilecina
Seanišće: Zmajev
Zmajeva, izopačena

Seanišće: Zmajev
Zmajeva, izopačena

~ Grokalo

Visina: 0,7m
Širina: 4m
Raspon krila: 2m
Omiljeno jelo: Peščani kamen
Seanišće: Zmajeva i lica, osorno emajeva, izopačena
Pustinja
je vrlo kriptan (debo) zmaj koji leti
u velikim burdama

~ Smrt
Visina: 2
Širina: 2
Raspon: 2
Omiljeno jelo: Pilecina
Seanišće: Zmajev
Zmajeva, izopačena

~ Smrt
Visina: 2
Širina: 2
Raspon: 2
Omiljeno jelo: Pilecina
Seanišće: Zmajev
Zmajeva, izopačena

НАЈЧУДНИЈА КЊИГА НА СВЕТУ

Био једном један чаробњак кога су сви звали Књиговњак. То име је добио зато што је могао да оживи сваку књигу. Живео је у чудној колиби направљеној од папира, корица, свитака, папируса, пергамената и свакаких плочица и букових таблица по којима су се писале књиге. Сви су му се смејали – какав је то чаробњак који само из књига оживљава неке ликове, који живи у некој папирној колиби, који само нешто пискара...

А највише му се подсмевао зли чаробњак Оксор. Али он је у ствари био љубоморан на Књиговњакову моћ. Покушавао је и он да оживљава ликове, али није му успевало јер није имао чаробни штапић. Зато је једне вечери попио свој чаробни напиток,

постао невидљив и прикрао се колиби. Кад је Књиговњак заспао, било му је лако да украде његов штапић.

Ујутру, Књиговњак се буди и жели да настави са оживљавањем ликова, али – нема његовог штапића!

Свуда је тражио свој штапић, а на крају узалудне потраге рекао: „Ко пронађе мој чаробни штапић, биће награђен богато! Оживећу закопано благо из сто књига о гусарима и предаћу му као награду!“

Кад су то људи зачули, кренули су у потрагу. И док су сви тражили штапић, Оксор је покушавао да научи како се употребљава. То му никако није полазило за руком све док није пронашао рецепт у некој старој књизи. „Сада када могу да оживим било који



ЈЕЛЕНА ЗВОНАР (7 ГОДИНА)
НАЈЧУДНИЈА КЊИГА НА СВЕТУ

лик, уништићу Књиговњака!“, рече Оксор и потрчи да стигне пред Књиговњакову колибу од папира. Тамо су се скупили добри људи који су хтели да помогну неутешном Књиговњаку.

Са собом је Оксор носио књигу да би оживео неког Злог Змаја. Отворио је књигу и додирнуо речи штапићем. Змај је у тренутку испао из књиге и зачас је порастао већи од свих људи који су били пред колибом.

Тада повиче Оксор: „Нападај и...“ Али ту се затекао Трба, Књиговњаков стари пријатељ који је могао да говори из стомака. Рекао је имитирајући Оксоров глас: „Нападај и уништи МЕНЕ!“ Кад је Зли Змај то

зачуо, из његових чељусти је покуљао пламен на Оксору и уништио га.

Књиговњак угледа свој штапић, замахну преко Змаја, врати га у књигу. Затим пође у колибу да извуче књиге са благом, а Трба му рече: „Не треба мени благо! Довољно је да ми оживиш неку лепу гозбу да се сви почастимо!“

Славило се три дана на тој великој гозби, сви су се радовали Књиговњаковом успеху. После тога, Књиговњак је одлучио да напише своје мемоаре и да их назове Књиговњакове успомене или Најчуднија књига на свету.



САМОЋА ЛИСТА ПАПИРА

Био једном лист белог папира. Био је тако бео да се чинио болесним. Да, стварно је био болестан. Туговао је.

Једнога дана је доспео у руке једног дечака. Одмах је почео да се жали дечаку: „Јој, јој, брате мој!“

„На шта се жалиш, зашто тугујеш?“, упита дечак.

„Осећам се као празна кућа, као напуштен град, као море без рибе“, објасни му лист. „Ја сам створен да примам речи. Било би ми необично мило да сам испуњен речима, да осећам њихов говор, њихов смех, њихову свађу, дакле, причу о животу.“

„Ако желиш само то“, рече дечак, „одмах ћу ти испунити жељу.“

Дохвати оловку, стаде насумице писати

речи које су му падале на памет: вода, ваздух, ватра, ништа, много и мало, звона, празник, руке, глава, Иван, Марица, био једном велики краљ, бели медведи и шарени сладолед, кућа, коњ, именице, заменице, глаголи...

„Јеси ли сад задовољан?“, упита дечак папир када је завршио са писањем. Папир му одговори: „Истина, осећам да сам испуњен речима, али не бих могао рећи да сам задовољан, јер ако свака реч има смисао по себи, све речи заједно, онако како си их написао, праве само буку.“

„У праву си“, призна дечак, „ту треба направити реда.“

„Пре бих рекао да треба садржајно осмислити“, објасни лист. Дечак размести



МИНА КАЋЕВАЦ
(VI РАЗРЕД)

речи. Покуша да среди реченице. Да смисли причу. Учинио је неколико покушаја: црна мачка хтела је да једе... На једној звезди спаваше једно дете...

Одједном се саме речи стадоше померати, хватати се за руке, измишљати приче и песме, чак и стварати риме. Лист папира стаде задовољно тапшати рукама: „Браво!“ Речи су се умножиле, стварајући десетине

и стотине реченица, које нису могле стати на само један лист папира. Зато испунише друге листове све до целе књиге.

Ту су књигу читали разни људи. Речи су разбудиле машту појединих особа. У машти стварајући нове речи, нове мисли, нове песме и нове приче, лист папира живео је живот најсрећније књиге на свету.

